

Британска империја је у својој дугој историји имала много победа. Њена застава се вијорила на морским пучинама и бојним пољима широм света. Ипак, за људе попут мене њена највећа победа није војничка већ морална. Крајем маја и почетком јуна месеца 1940. године са плажа код Денкерка Британија је евакуисала своје „момке“ испред наступајуће немачке ратне машинерије. За две недеље, „испред носа“ Немаца евакуисано је две стотине хиљада Британаца и сто четрдесет хиљада Француза. Али права победа била је победа патриотског духа Британаца. Преко Ла Манша у операцију спасавања кренула је не само моћна ратна морнарица већ и стотине бродова и јахти које су без формалног позива кренуле у помоћ. Оне нису могле заменити огромне бродове за превоз али су били она морална потпора и снага која је показала војницима да нису остављени и заборављени и да ни један сународник не сме бити препуштен непријатељу.

Британија се више пута у прошлости огрешила о моју земљу и мој народ. То се ипак може разумети, њени интереси су империјални, планетарни и не могу се усаглашавати са малим народима или ситницама званим право и правда. Али од Британаца се има шта и научити.

Србима на Косову и Метохији поново прети прогон. Нашим сународницима и држављанима државе Србије на Косову и Метохији прети опасност да буду протерани са својих огњишта или да потпадну под власт која је све само не благонаклона према њима. Да смо народ какви смо некада били или да живимо у држави која брине о својим грађанима, то се не би смело догодити.

Када је КФОР окупирао административне прелазе очекивао сам да ће Србија уз помоћ „багера и путне механизације“ отворити бар неколико нових. Па тако редом макар се роба преносила на леђима преко планина. Није ни важно да ли је то рационално, важно је да се покаже дух немирења са окупацијом. Није нама први пут да Немац командује окупационом војском. И да им помажу Хрвати и „мобилисани“ Словенци.

Нема решења без преговора, а једини пут је стрпљиво и упорно преговарање. Али са каквих позиција преговарати. Док они који одлучују о нашој судбини седе на Теразијама или на плажама Грчке разумљиво је да вас сматрају незаинтересованим и верују да нас само „појачаним притиском“ могу натерати да прихватимо оно што нико и никада није

Не жалећи да у тој борби дам и свој живот

Пише: Драган Крсмановић
петак, 19 август 2011 18:06

прихватио.

Није мали број оних у Србији који не могу прихватити да седиште српског патријарха одједном осване у другој држави. Да ће Дечани и Грачаница постати „стране дестинације“ и што ћемо се уздати у добросуседске односе и добру вољу оних који су спалили Девич и Богородицу Љевишку.

За нас православне који славимо Бога и верујемо у вечни живот политика не почиње и не завршава се са овом влашћу. Да од тренутне политике нема толико штете, гласно бисмо се насмејали изјавама „ ми никада нећемо учинити акт који ће угрозити целовитост БиХ...“. Ко сте ви да употребите реч НИКАД. Ваше је да кажете „док смо ми на власти“ са надом да ћете радећи у интересу српског народа уградити зрнце у вечност или радећи против њега постати ружна мрља на његовој прошлости.

Војник сам и као што би хирург сваки здравствени проблем решавао скалпером а адвокат тужбом, тако и војници, можда исувише лако, оружану силу виде као могуће средство за решавање проблема насталих непомирљивим разликама. Али такви су сви војници света, а на политичарима је да њихову снагу и вештину употребе у преговарачкој партији за зеленим столом. Јер уколико се у свету „успостављање нове реалности“ путем силе озваничи као легитимно треба показати да и ми имамо снаге средстава али пре свега одлучности да бранимо „стару реалност“ или ако треба успостављамо нову по нашим мерилима и интересима.

Војник сам и мрзим рат. Нагледао сам се довољно разрушених градова и села и сахранио превише пријатеља и непријатеља. Али сам запамтио шта је Џон Стјуарт Мил рекао о људима и рату: „Рат је ружна али није најружнија ствар. Много је гори и деградирајући морални став и патриотско осећање према коме нема ништа горе од рата. Човек који нема ништа за шта би био спреман да се бори, за кога не постоји ништа вредније од властите сигурности – бедна је креатура и нема могућности да постане слободан и бољи него што мисли да јесте“. Не могу бити миран док и један човек пати само због тога што припада мом народу и да ће можда већ сутра бити предат на милост и немилост онима који су били кадри да одузму живот малој Милицы Ракић или мученику монаху Харитону. Не могу и не желим да самовољно учиним нешто, али уколико ова држава сматра да је треба бранити, ја сам спреман да се борим и као што сам се закleo „Не жалећи да у тој борби дам и свој живот!“